

Titel: Den paaseende Bias. [1ste til Syvende stykke]

Citation: "Den paaseende Bias. [1ste til Syvende stykke]", i *Luxdorpha samling af trykkefrihedens skrifter 1770-1773: Række 2 bind 17, ?, ? [1772]*, s. 77. Onlineudgave fra Trykkefrihedens Skrifter: https://tekster.kb.dk/catalog/tfs-texts-2_017-shoot-w2_017_001_p77_bZONE1512346/facsimile.pdf (tilgået 31. juli 2024)

Anvendt udgave: Luxdorpha samling af trykkefrihedens skrifter 1770-1773: Række 2 bind 17

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

og en Mangel i Opdragelsen gjorde den heller ei bedre.

At Lysindre ei manglede Beilere er vel noget som Læseren troer, om jeg aldrig umager mig med at fortælle det. — Hun havde Beilere i Skofkevis, en var fortryllet af hendes deilige Dine, en var forgabet i den søde Mund, en ønskede sig ei større Lykke, end at kysse den Allabastes Haand, en skreg over sig af Forundring om den lille søde Fod, Gots Bliis, hvilken allerkiæreste Fod, Gøtt verdamme mir, om den er tre Tommer lang, og Sacre Dien! hvilken en gl. Fod! Beilerne vrimlede omkring Lysindre, som Myrerne om en Orm, gamle forliebte Nærrer, som prænumerere paa Hjordetakter, vare med iblant Smaaeherrernes Tal. — Lysindre ansaae dem alle med en Ligegyldighed, et Ja, et Nei, et Nif, et Smil, var alt hvad man af denne Skionne kunde erholde, dette formerede Beilernes Jorighed, thi jo større Modstand en Helt finder, jo ivrigere forfølger han sin Beleiring. —

Naar